

TV 12: Tukleky – Výří skály – část Partyzánské stezky – Krkavčina – Zvíkovské Podhradí

12 km

Doprava

- vlak Písek – Vlastec
- autobus Písek – Tukleky
- autobus Zvíkovské Podhradí – Písek

Popis cesty

Použijeme-li vlakové spojení do Vlastce, musíme ujít ze železniční stanice do Tuklek asi 3 km. Od nádraží odbočíme vpravo po silnici směr Červený Újezdec. Úsek na silnici je značen modrou značkou. V Červeném Újezdci před rybníčkem sejdem ze značky, půjdeme přímo kolem jednopatrového, zchátralého renesančního zámku z 16. století (adaptován na byty) a na první cestě odbočíme vlevo. Po ní dojdeme na hlavní silnici Písek – Zvíkovské Podhradí a asi po 20 m odbočíme vlevo směr Tukleky.

Tento úsek si můžeme ušetřit, použijeme-li autobus z Písku. Nezajíždí-li autobus do Tuklek (některé spoje jezdí) vystoupíme na rozcestí za Vlastcem a dojdeme po neznačené silnici do Tuklek.

Na okraji osady Tukleky sejdem vlevo do vsi, kde se setkáme se **zelenou značkou**. Po zelené značce dojdeme až do Zvíkovského Podhradí. Na určité části podél řeky půjdeme společně s červeným psaníčkem, které vyznačuje okružní partyzánskou stezku z Oslova. Z Tuklek po ujití asi 1,5 km dojdeme do přírodní rezervace Výří skály. Opuštěnost a klid otavských strání se zalíbila naší největší sově – výrovi (bubo bubo), který si na nepřístupných výčnělcích staví jednoduché hnízdo. Po této sově je pojmenována i rezervace.

Pak po cestě lesem téměř u řeky se setkáme s partyzánskou stezkou. V těchto místech byl zřízen první zemní kryt v roce 1942. Poněvadž pro snazší přístupnost nebyl dosti bezpečný, byly na jaře následujícího roku vybudovány bezpečnější kryty na levém břehu Lomnice poblíž jejího soutoku s Otavou.

Stráně kaňonu Otavy jsou často přerušeny příčnými roklemi, vyhloubenými erozní činností potůčků. V souvislosti s tím se utvářel i rostlinný kryt. Jsou zde společenstva rostlin náročných na teplo a sucho na mělké půdě výslunných skalních výběžků, ale i chladnomilných na svazích a dně roklí. Na horním rozšířeném okraji rokliny je křovinatý podrost smíšeného lesa složený z teplomilného zimolezu pýřitého a lísky. Hojný výskyt lísky dal i podnět k pojmenování této části lesa. Za chvíli dojdeme k bývalému splazu (rokle) kam se svázela a potom stahovala k vodě kulatina určená k vázání vorů. Po přejití další přírodní rezervace Krkavčiny sejdem pohodlnou pěšinou mezi chatami k soutoku Lomnice s Otavou, kde je dobrá možnost ke koupání. Dříve před zatopením se zde řítla řeka přes balvany a v jejích divokých peřejích se vyhupovaly parmy a objevovali i pstruzi.

Pod hladinou jezera jsou bývalé partyzánské kryty, které sloužili pro ubytování i jako skladiště zbraní a potravin a i hájovna Petřívka, která stávala na levém břehu Otavy pod Soutokem. Zde v srpnu 1943 byl při zatýkání zastřelen J. Lanc, jeden z organizátorů odbojového hnutí, a hajný Josef Bártík i s rodinou odvezen do Prahy, kde byli popraveni. Z blízkých tří osamělých chalup byli jejich obyvatelé také popraveni. Všem popraveným a padlým z okolí a Oslova byl v blízké obci Oslovu u hřbitova odhalen pomník.

U chat opustíme červené psaníčko a dojdeme na rozhlednu nad řekou. Za osadou Strouha na krajinně zajímavém ostrohu nad Otavou je osada s kaplí sv. Anny ze 16. století.

V blízkosti byly nalezeny zbytky prehistorického hradiště. Pod kaplí před zatopením Orlickou přehradou byly Anenské proudy. Potom již dojdeme na okraj Zvíkovského Podhradí. Odsud, budeme-li mít čas před odjezdem autobusu, můžeme dojít do obce na občerstvení nebo navštívit hrad Zvíkov. V tom případě Vám doporučujeme použít k prohlídce jako průvodce výlet **TV 26**.

TURISTICKÝ VÝLET TV 12

Popis míst

Červený Újezdec – Osada poprvé uváděna v písemných pramenech pod názvem Újezd v r. 1323. Patřila ke hradu Zvíkov až do roku 1612. Panství získali Švamberkové a dnešní renesanční síň s dvorcem postavili postupně v letech 1554–72. Poslední majitelka z rodu prodala ves, dvůr, pivovar rytíři Dětrichu z Gemersheimu na Bzí. Švamberský panský dvůr tvoří hospodářské budovy seskupené kolem rozlehlého nádvoří. Nádvoří je od severu uzavřené několikakřídlym jednopatrovým renesančním sídlem. Starší je patrně kratší obytné křídlo vysunuté do prostoru nádvoří, s půlválcovým přístavkem schodiště na východním bloku. Čelo sídla k nádvoří má etážový renesanční štít. Spojovací podélné křídlo dosud člení vysoké pilastry s oblouky arkád, v patře jsou zazděné. Stodola podél západní hranice dvora je z původní renesanční zástavby.

Krkavčina – Přírodní rezervace o rozloze 5,5 ha, vyhlášena v r. 1974. Byla zřízena na ochranu zbytků přirozených skalních borů reliktní povahy s jejich charakteristickými rostlinnými průvodci. Nejvýznačnějším je chráněna medvědice léčivá, poléhavý keřík podobný brusince. Původních stanovišť medvědice je známo zatím třináct ze skal dolní Otavy a střední Vltavy. Všechna byla objevena až po roce 1955 a představují článek mezi hojnějším výskytem v Alpách a rozšířením v severní polovině Evropy. Dále se zde vyskytuje žlutě kvetoucí čilimník černající, uchytil se zde jestřábník vrcholičnatý a bledý, rozchodník skalní a kapradina osladiče. V zapojeném lese se objevuje silenka malá, smolnička obecná a kokořík vonný. Ze živočichů stojí za zmínku užovka hladká a ještěrka obecná. Pravidelně zde hnízdí výr velký.

Oslov – Odbojová činnost vznikla v Oslově a okolí na podzim r. 1942. V krátké době se odbojová činnost rozrůstá i za hranice okresu. Mnoho, převážně sovětských, uprchlých zajatců, zde nachází dočasný úkryt. Součástky zbraní jsou dodávány ze strakonické Zbrojovky. Činnost odbojové organizace je brzo prozrazena a dochází k prvnímu zatýkání a popravám v srpnu 1943. Pouze z Oslova a jeho okolí přišlo o život 21 občanů, z toho 3 ženy.

Výří skály – Přírodní rezervace vyhlášena v r. 1985. Nejen zde, ale i v okolí na nepřístupných svazích hnízdí naše největší sova výr velký. Celkové zbarvení výra bývá nazrlé. Na hlavě jsou dva velké pernaté chvostky černé barvy tzv. ouška. Křídlo samce má rozpětí 430–470 mm, samice 495–500 mm. Výr je pták stálý, noční, žije osamoceně nebo v páru. Loví mimo obvod svého hnízdiště, potravu trhá a polyká ve velkých kusech. Potrava je různorodá, od ježků, veverek, myší, bažantů, kachen, plazů až po obojživelníky a i hmyz. Samice klade 2–3 vejce, bílá oválná, o průměru 60x50 mm. Sedící samice je krmena samcem. Přesto, že v potravě převažuje užitečná zvěř nad škůdci, je výr chráněný. Na velkém území loví vždy jen jeden pár a tak jsou škody snesitelné.

Zvíkovské Podhradí – Obec má jméno, které neodpovídá poloze, neboť není pod hradem, ale nad hradem. Původně se jmenovala Karlov, na počest knížete Karla Schwarzenberga. Od roku 1919 převzala dnešní jméno. Do obce se stěhovali obyvatelé z původního podhradí při soutoku Otavy s Vltavou, které zaniklo po 17. století, když hrad začal pustnout. Obec patřila k tzv. Oslovskému újezdu, který patřil Doksanskému klášteru. Král Přemysl I. jej získal výměnou za šest vesnic v roce 1226. Z kulturních památek lze vyjmenovat návesní kapličku, boží muka se sv. Janem.